

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce V.M., zastoupeného JUDr. Jiřím Dvořákem, advokátem, se sídlem Hálkova 24, Plzeň, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Plzni, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, čj. 6030/10-1100-400276**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, čj. 6030/10-1100-400276 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Dvořáka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2010, čj. 6030/10-1100-400276 (*dále jen napadené rozhodnutí*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni (*dále jen správce daně*) dodatečnému platebnímu výměru ze dne 8.1.2007, čj. 786/07/145910 (*dále jen DPV nebo dodatečný platební výměr*), jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 ve výši 5.119.220 Kč a snížena daňová ztráta o 756.632 Kč. Žalobce navrhoval zrušení i dodatečného platebního výměru a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

2. Po provedené daňové kontrole učinil správce daně závěr (zpráva čj. 71437/145930/2006), že žalobce neprokázal v rámci kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 oprávněnost uplatněných daňových výdajů v částce 16.877.901 Kč, tzn. náklady fakturované žalobci společností STARS PETROL, s.r.o. za subdodávky při zajišťování smlouvy o dílo, uzavřené žalobcem se společností Dálniční stavby Praha a.s., jejímž předmětem byl odvoz a uskladnění zeminy ze stavby dálnice.

3. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21.10.2009, čj. 57Ca 45/2008-72, který nabyl právní moci dnem 2.12.2009, bylo zrušeno první rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru. Ve zrušujícím rozsudku soud uvedl, že ... *ve zprávě o výsledku daňové kontroly chybí část zhodnocující důkazy v jejich souhrnu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice částečně provedl přehodnocení důkazů, avšak neodstranil zásadní chybu spočívající v absenci v hodnocení všech důkazů navzájem – tj. např. zda korespondují či si odporují nebo se doplňují listinné důkazy s výpověďmi svědků. ... Díky absenci souhrnného posuzování důkazů tedy dospěly správní orgány k nesprávnému závěru o nadbytečnosti provedení důkazu výsledkem J.N. Jestliže stěžejní důkaz – výpověď jednatele STARS PETROL s.r.o. byla označena za nevěrohodnou hlavně proto, že různé změny ve společnosti, v obchodních vztazích s žalobcem již používané, nabyly účinnosti podle obchodního rejstříku později, nový jediný společník svou výpovědí mohl tyto změny ve společnosti potvrdit či vyvrátit, rovněž mohl upřesnit, kdy k nim došlo, event. také zda již při plánování těchto změn bylo s jednatelem V.Š. dohodnuto vystupovat pod novou firmou STARS PETROL s.r.o., jak se domníval žalobce. J.N. se mohl vyjádřit i ke sporné otázce, zda byl V.Š. zmocněn vystupovat jménem společnosti před 1.8.2002. Potřebě ověřit tyto skutečnosti nasvědčovala i výpověď svědka V.Š., který dobu svého působení ve společnosti jednoznačně spojoval s osobou J.N.. ... V dané věci se správní orgány dopustily zásadního pochybení v tom, že obchodního partnera žalobce označily za zcela neexistujícího. Podle § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení se bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. STARS PETROL s.r.o. nebyla společností do zápisu změny obchodního jména neexistující, nevznikala založením jako nová právnická osoba. Společnost vedená pod IČ 46969802 existovala na trhu již od první poloviny devadesátých let. Právě v této společnosti získal J.N. obchodní podíly, došlo ke změně firmy a sídla a osoby jednatele.... K výpovědi svědka V.Š. soud podotýká, že výpověď tohoto svědka se žalovanému nepodařilo zpochybnit. Nevyvrátil pravdivost tvrzení svědka, že společnost, jejímž jménem vystupoval, prováděla pomocí dalších subdodavatelů zemní práce pro žalobce. Zejména pak nevyvrátil, jak správně poukázal žalobce v žalobě, skutečnost, že svědek jednoznačně a nepochybně poznal a potvrdil své podpisy na smlouvě a fakturách. Nevěrohodnost výpovědi žalovaný opřel (kromě zmíněného používání dosud nezapsané firmy a sídla) pouze o skutečnost, že svědek mnoho konkrétního neuvedl. Týkalo se to zejména konkretizace vlastních subdodavatelů a zakázek. To vzhledem k časovému odstupu od doby uskutečnění zdanitelného plnění a také od doby, kdy svědek vykonával funkci jednatele ve společnosti, není samo o sobě průkazem nepravdivosti. Je zřejmé, že bezprostřední dojem z výpovědi svědka mohl mít pouze správce daně prvního stupně. Žalovaný stejně jako soud jsou nuceni opírat se pouze o protokol o výpovědi. Jeho shrnutí je uvedeno výše v tomto rozsudku a neobsahuje žádné nevysvětlené konkrétní rozporné tvrzení. Pouze svědek nijak nezastíral, že si konkrétní okolnosti nevybavuje. Ani tvrzení, že*

jeho působení ve společnosti bylo spojeno se společníkem J.N., nepředstavuje žádný rozpor, neboť tyto skutečnosti měly být ověřeny výsledkem J.N. Naopak působí logicky vysvětlení žalobce, že nový společník mohl mít vliv na jmenování nového jednatele předtím, než na něho byly formálně (sepsáním notářského zápisu ze dne 1.8.2002) převedeny obchodní podíly. Výsledek J.N. by zřejmě ovlivnil závěr o věrohodnosti výpovědi V.Š.

II. Důvody žaloby

4. Dle žalobce hodnocení důkazů provedené správcem daně a žalovaným neodpovídá skutkovým zjištěním a bylo ovlivněno chybným právním názorem na některé právní skutečnosti a bylo učiněno v řízení, které trpí procesními vadami.

První žalobní bod

5. Pod označením římská II. žaloby žalobce zpochybňoval hodnocení důkazů, jak jej učinil žalovaný, zejména argumentoval vůči závěru žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi svědka V.Š., který s žalobcem jednal za společnost STARS PETROL s.r.o. při zajišťování subdodávky předmětných prací. Uvedl, že hodnocení důkazů je zásadním způsobem ovlivněno časovým nesouladem mezi jmenováním V.Š. jednatelem uvedené společnosti dne 1.8.2002 a uzavřením smlouvy s žalobcem s datem 25.7.2002. Tento časový nesoulad neobjasnili ani výsledek společníka J.N. ani dřívějších jednatelů. Dle žalobce žalovaný spekuluje, když se domnívá, že není běžné, aby o chodu a zastupování společnosti jednala osoba, která teprve dojednává nákup obchodního podílu. Podle žalobce se nejedná o postup neobvyklý. Žalobce zde vyjmenoval, jaké důkazy byly na jeho návrh v řízení provedeny, a konstatoval, že se jedná o důkazní prostředky, které s výjimkou „denních výkazů přeprav“ přímo nebo nepřímo prokazují oprávněnost uplatněných výdajů a které spolu tvoří logický celek. Jejich rozsah odpovídá účetním a daňovým předpisům a obchodním zvyklostem. Naproti tomu správce daně a žalovaný, s výjimkou denních výkazů přeprav, neuvedli žádné skutečnosti, které by pravdivost předložených důkazů vyvracely a své hodnocení postavili pouze na úvahách nepodložených skutečnými zjištěními. V rámci doplnění řízení, na základě právních závěrů Krajského soudu v Plzni, byly doplněny výsledky svědků J.N. společníka společnosti STARS PETROL s.r.o. v době poskytování služeb žalobci, svědka B.P., Ing. J.P. a J.H., bývalých jednatelů společnosti. Výpovědi těchto svědků nevyvracejí pravdivost tvrzení žalobce. Hodnocení důkazů žalovaným je ovlivněno chybnými právními úvahami, přičemž některé správní úvahy při hodnocení důkazů nemají oporu ve skutkových zjištěních, jak je v žalobě uvedeno. Žalovaný tak při hodnocení důkazů vybočil z mezí legální správní úvahy.

Druhý žalobní bod

6. Dle žalobce byla daň stanovena v rozporu s ekonomickou realitou. Při stanovení daně, jak učinil správce daně, by žalobce za roky 2002 a 2003 z celkových příjmů 21.6 mil. Kč z přepravy a uskladnění zeminy dosáhl 18,8 mil. Kč zisku. Žalobce odkázal rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57Ca 45/2008-72, v němž soud přisvědčil námitce žalobce, že lze zdanit pouze příjem snížený o výdaje s tímto příjmem související. Žalovaný bez ohledu na

stanovení daně v rozporu s jakoukoliv ekonomickou realitou k této námitce uplatněné v odvolání zopakoval argumentaci vycházející ze zákonného vymezení důkazního břemene a odkazem na právo, nikoli povinnost, daňového subjektu na uplatňování výdajů. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že předmětné výdaje nebyly daňovým subjektem prokázány, měl učinit závěr, že nelze stanovit daň dokazováním a přistoupit ke stanovení daně jiným způsobem. Dle krajského soudu taková situace nenastala, a to z důvodu, že se žalovaný dosud dostatečně nevypořádal s otázkou, zda byl výdaj prokázán či nikoliv. Pokud učinil žalovaný závěr, že výdaj nebyl prokázán, pak dle právního názoru krajského soudu, kterým je žalovaný vázán, nastala situace, kdy je důvod k postupu podle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. Žalovaný tím porušil povinnost stanovenou zákonem č. 150/2002 Sb., když byl podle § 78 odst. 5 tohoto zákona vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Základ daně a daň stanovená a vyměřená žalobci tak vybočuje z reality v obchodních vztazích a samotná daň výrazně převyšuje částku zisku, kterou by vůbec mohl žalobce u daného obchodního případu dosáhnout při ideálních podmínkách.

Třetí žalobní bod

7. Žalovaný dále porušil povinnost stanovenou § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., podle kterého odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Žalobce doplnil ve vyjádření z 21.6.2010 odvolání o námitku uplynutí lhůty pro dodatečné vyměření daně podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb. Žalovaný se však touto zásadní odvolací námitkou vůbec nezabýval.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Vyjádřil se podrobně k argumentaci žalobce uplatněnou v rámci prvního a druhého žalobního bodu a ke třetímu žalobnímu bodu uvedl, že byla daňová kontrola zahájena 20.10.2005. Tříletá prekluzivní lhůta pro dodatečné vyměření daně by uběhla 31.12.2008. Dne 28.5.2008 byla žalobcem podána žaloba. Do konce lhůty pro vyměření daně zbývalo 182 dní. O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem z 21.10.2009, sp.zn. 57Ca 45/2008. Vzhledem ke skutečnosti, že po dobu řízení před soudem lhůta podle § 41 s.ř.s. neběží, neběžela lhůta po dobu 359 dnů, neboť rozsudek soudu nabyl právní moci dne 2.12.2009. Konec lhůty pro vyměření daně tak byl posunut do 24.8.2010. Po skončení soudního řízení pokračoval žalovaný v daňovém řízení. Dne 29.3.2010 byl jako svědek vyslechnut J.N., dne 10.5.2010 Ing. B.P., Ing. J.P. a J. H. Úkony způsobilými přerušit běh prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. jsou některé úkony v rámci odvolacího řízení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že i v této fázi vyměřovacího řízení mohou být učiněny úkony, které ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. způsobí přerušení běhu předmětné lhůty. Takovým úkonem může být. např. výslech svědka provedený v rámci odvolacího řízení. Z uvedeného plyne, že byly žalovaným provedeny úkony, které byly způsobily přerušit běh lhůty a tato tříletá lhůta v souladu s § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. běžela znovu od konce roku, v němž byl žalobce o těchto úkonech zpraven, tj. nový konec lhůty pro dodatečné vyměření daně připadá na 31.12.2013. K uplynutí lhůty podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., tedy v tomto případě nedošlo.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).

10. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

11. Protože soud shledal důvodným třetí žalobní bod, zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro vady řízení, a v takovém případě byl oprávněn rozhodnout rozsudkem bez jednání.

Právní posouzení

12. Důvodným soud shledal třetí žalobní bod. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce doplnil v rámci svého vyjádření k čj. 4505/10-1100-400276 z 21.6.2010 odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a namítal, *uplynutí lhůty pro dodatečné vyměření daně podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb.*

13. Podle § 47 odst. 1 ZSDP *pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období. Podle odst. 2 byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.*

14. Podle § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen ZSDP*) *odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlédnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty. Zjistí-li odvolací orgán, že jsou splněny u správce daně prvního stupně podmínky pro rozhodnutí podle § 49 odst. 2, vrátí věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán. Podle § 50 odst. 7 ZSDP rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými.*

15. K uvedené problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19.12.2008, čj. 8 Afs 66/2008-71 (všechny citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde uvedl, *nevypořádá-li se správní orgán v souladu s § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti.* (viz souladná prejudikatura – rozhodnutí uveřejněné pod č. 1566/2008 Sb.NSS).

16. Rozhodnutí, jímž by byla stanovena daň po uplynutí prekluzivní lhůty pro její vyměření, by trpělo hmotně-právní vadou, tedy nezákonností ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, čj. 9Afs 86/2007 - 161, publikované pod č. 1542/2008 Sb. NSS). Běh této lhůty jsou způsobilé přerušit takové úkony správce daně či odvolacího orgánu v odvolacím řízení, jejichž cílem je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení správnosti předchozího vyměření daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, čj. 8Afs 19/2006-72).

17. V dané právní věci žalobce uplatnil v daňovém řízení v rámci doplnění odvolání námitku porušení § 47 ZSDP, námitku prekluze, tedy námitku uplynutí zákonné lhůty pro vyměření či doměření daně nebo pro přiznání nároku na daňový odpočet. Tuto námitku uplatnil žalobce rovněž v rámci žaloby ve třetím žalobním bodu. Žalovaný se k této námitce vyjádřil až ve vyjádření k žalobě, tedy nepřezkoumal ve smyslu § 50 odst. 3 ZSDP odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu všech námitek uplatněných v odvolání, resp. v doplnění odvolání, a ve smyslu § 50 odst. 7 ZSDP v odůvodnění se jako odvolací orgán nevypořádal se všemi důvody v odvolání uvedenými. Tuto vadu daňového řízení nelze zhojit vyvrácením uvedené odvolací námitky až ve vyjádření k žalobě, jak učinil žalovaný. Soud si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu související s prekluzí práva daň vyměřit či doměřit, je mu známo, že je povinen k prekluzi přihlížet ex offio, tedy z úřední povinnosti (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 1416/07 a IV. ÚS 816/07, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). V daném případě však nebyl oprávněn o prekluzi tohoto práva rozhodnout originálně v rámci soudního řízení za situace, kdy byla vznesena v tom smyslu již v daňovém řízení odvolací námitka a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 50 odst. 3 a 7 ZSDP nevypořádal.

Závěr

18. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal v souladu s § 50 odst. 3 a 7 ZSDP se všemi odvolacími námitkami, konkrétně s odvolací námitkou prekluze práva daň doměřit podle § 47 ZSDP, tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Současně vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím

rozsudku. Protože soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nemohl se zabývat žalobními body směřujícími do věci samé.

V. Náklady řízení

19. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*).

20. Odměna advokáta sestává ze 2 úkonů právní služby, a to za jeden úkon (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon (podání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního 2.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Zástupce žalobce, advokát, ve věci učinil celkem dva úkony, tj. 4.800 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náklady řízení zvyšují o 20 % DPH, o 960 Kč, o částku odpovídající této dani vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. K odměně advokáta bylo připočteno 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 14a, bod 2. písm.a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 7.760 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. června 2012

JUDr. Jana Daňková,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová